

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

15 פברואר 2012

תנ"ג 24567-12-10

קווליתופ אחזקות (2010) בע"מ ואח' נ' מנחם שפירא ואח'

בפני כב' השופטת דניה קרת-מאיר

החברה

קווליתופ בע"מ

התובע/המבקש

דרור שריון
ע"י ב"כ עוה"ד גריסרו

נגד

הנתבעים

1. מנחם שפירא
2. קווליתופ אחזקות (2010) בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד ליברובסקי

המשיבים

ספרות:

[אירית חביב-סגל, דיני חברות, לאחר חוק החברות החדש](#)

מיני-רציו:

* בימ"ש מחוזי דחה בקשה לאשר לבעל 50% ממניות חברה להגיש תביעה נגזרת בשמה כנגד המשיבים בקובעו, כי הדרך הראויה להגשת התביעה היא בדרך של הגשת תביעה אישית ולא בקשה לאישור תביעה נגזרת.

* חברות – תביעה נגזרת – אימתי

* חברות – בעלי מניות – תביעה נגזרת

בקשה לאשר למבקש להגיש תביעה נגזרת בשם חברת קווליתופ בע"מ כנגד המשיבים.

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, המחלקת הכלכלית, כב' השופטת דניה קרת מאיר, דחה את הבקשה, בקובעו כדלקמן:

חוק החברות קובע את האפשרות להגיש תביעה נגזרת, כאשר התביעה מוגשת על ידי בעל מניות או דירקטור בחברה מכח עילת התביעה של החברה עצמה. ייחודה של התביעה הנגזרת הוא בכך שהתובע מפעיל את זכות התביעה של החברה, למרות שהחברה עצמה ממאנת לעשות זאת.

במקרה דנן, נטען אומנם בבקשה לאישור התביעה הנגזרת כי המבקש והחברה השתיתו את התובענה בראש ובראשונה על כך שהמעשים המיוחסים למשיב מהווים מקרה חמור של הפרת חובות אימון, שהמשיב חב בהן כלפי המבקש וכלפי החברה. אולם, הטענה העובדתית היא כי המשיבים גזלו את נכסי החברה והלקוחות ומנסים לנכס לעצמם את פעילותה העסקית, תוך כדי הפרת פסק הדין אשר ניתן במסגרת המרצת הפתיחה.

המבקש הבהיר כי בתקופת הביניים, עד שיקבע רואה החשבון את קביעותיו – יש לשמר את החברה עד להכרעה מי ירכוש את מלוא נכסיה. מהותה של טענה זו היא טענה הנוגעת למעשה לשווי זכויות הצדדים בחברה. לאור זאת, נראה כי במקרה דנן הדרך הראויה להגשת התביעה היא בדרך של הגשת תביעה אישית ולא בקשה לאישור תביעה נגזרת.

בפסיקה נקבע כי מסלול התביעה הנגזרת, אשר קבוע כיום בפרק השלישי לחוק החברות, מגלם בתוכו איזון בין שיקולים סותרים, איזון בין האינטרס החברתי בהתראת מזיקים פוטנציאלים לחברה מחד גיסא, ובין שיקולי המדיניות העומדים ביסוד שלילת אפשרותו של בעל מניות להיפרע בגין נזק שנגרם לחברה. מאידך גיסא. חוק החברות קובע את המסלול בו יש לילך על מנת לאפשר לחברה לתבוע בתביעה נגזרת את שעולו כלפיה. כחלק מאיזון זה, מקנה החוק שיקול דעת לבית משפט באישור תביעה נגזרת. שיקול דעת זה מותנה בתום ליבו של התובע תביעה נגזרת.

במקרה דנן, קובע בית המשפט, לאור בחינת מכלול פעולותיו של המבקש, אין מקום לקביעה על פיה הוגשה הבקשה לאישור הגשת תביעה נגזרת בשמה של החברה בתום לב וגם מטעם זה דין הבקשה להידחות.

החלטה

1. מהות הבקשה

הבקשה שבפניי הינה בקשה לאשר למבקש להגיש תביעה נגזרת בשם חברת **קווליטופ בע"מ** (להלן: "**החברה**") כנגד המשיבים.

לדברי המבקש, מוגשת הבקשה לשם הזהירות שכן המבקש מוסמך להגיש את התביעה גם ללא הכרזתה כתביעה נגזרת.

החברה התאגדה ביולי 2001. מטרתה היא להוביל בתחום פתרונות תוכנה עסקיים לארגונים אשר מרבית עבודתם מתבססת על אנשי שטח, ולהתמחות בפיתוח טכנולוגיות חדשניות המאפשרות לאנשי שטח לשלוח ולקבל חומר מהמשרד הראשי של בית העסק.

המבקש והמשיב הם מייסדי החברה וכל אחד מהם מחזיק ב- 50% ממניותיה.

המבקש הוא מנהל השיווק והמכירות ואחראי על הניהול הכספי. תפקידו של המשיב הוא מנהל מחקר, פיתוח ושירות לקוחות.

המשיבה 2 קווליטופ אחזקות (2010) בע"מ (להלן: "המשיבה"), היא חברה בע"מ אשר נוסדה על ידי המשיב ביום 24.10.10.

בבקשה נאמר כי המשיב ביקש לפתח את עיסקו אשר מנה באותה עת 3-4 לקוחות ולפתח תוכנות מסופונים לתוכנות לניהול עסק.

המבקש הציג בפני המשיב רעיון לפתח תוכנות מסופונים (מחשבי כף יד) אשר יאפשרו, כאמור, לאנשי שטח ליצור קשר עם המשרד הראשי.

המשיב קבע כי ניתן לפתח תוכנה אשר תתאים לצרכים אלה.

הצדדים הסכימו לפעול במשותף במסגרת החברה אשר הוקמה כאמור ביולי 2001. במועד הקמת החברה לא היו לחברה לקוחות. היתה זו אחריות המבקש לייסד קהל לקוחות רחב תוך שימוש בכישוריו ועל המשיב היה לפתח את התוכנה ולדאוג לאחר מכן למתן שירותי ללקוחות החברה.

החברה צמחה, פיתוח התוכנה הסתיים וצבר הלקוחות החל לגדול באופן הדרגתי. מלבד רכישת התוכנה חתמו הלקוחות גם על חוזה שירות שנתיים מתמשכים.

עיקר הכנסת החברה איננו ממכירת תוכנה אלא מחוזה השירות הנחתמים מידי כל ראשית שנה ומאפשרים הכנסה קבועה של 400,000 ₪ לשנה.

כמו כן, יש לחברה הכנסה שנתית משירותי אס.אם.אס בסך 200,000 ₪ לשנה.

החל משנת 2007 עברה החברה לרווחיות מלאה.

בשנת 2006 רכשה החברה משרדים כאשר לצורך כך לקחה הלוואה מבנק דיסקונט למשכנתאות בסך של 775,000 ₪. יתרת המשכנתא לסילוק היא כ- 600,000 ₪.

מערכת היחסים בין הצדדים החלה להתדרדר והמשיב החל לגרום לנזקים.

המבקש הגיש ביום 21.9.10 תביעה להסרת קיפוח ([ה"פ 33800-09-10](#)) [פורסם בנבו].

במסגרת הדיון בבית המשפט ניתן תוקף של פסק דין להסכמות הצדדים, לפיה ימונה רואה חשבון שיבדוק את שווי החברה, יבדוק אם קיים חוב של מי מבעלי המניות לחברה וכן ייקבע מה הם נכסי החברה.

עוד הוסכם כי על יסוד ממצאי הבדיקה תבוצע התמחרות בין הצדדים.

הוסכם כי בתקופת הביניים ימשיך המשיב לתת שירות ללקוחות ובכל התקשרות תידרש חתימת שני הצדדים.

הצדדים פנו לרו"ח בר לב אשר חוות דעתו הוגשה לבית המשפט במהלך הדיון בפני.

בבקשה לאישור התביעה כתביעה נגזרת נאמר כי עד למתן חוות הדעת, יש לנהל את החברה ולשמר אותה כפי שמתחייב בפסק הדין עד לביצוע התמחרות בין הצדדים. נטען כי המשיב החל להדיר את המבקש ממשרדי החברה, תוך כדי החלפת מנעול ומניעת גישה של המבקש למחשבי החברה ולמערכת הנהלת החשבונות. הסתבר למבקש כי ארבעה ימים לאחר מתן פסק הדין כאמור לעיל, הקים המבקש את המשיבה אשר שמה זהה לחלוטין לשם החברה. המשיב רוקן את משרדי החברה ופרסם ללקוחות החברה הזמנה בדבר כנס לקוחות עבור המשיבה.

המשיב מנסה לרוקן מתוכן את פסק הדין כמפורט לעיל ולהשתלט על נכסי החברה. המשיב עשה שימוש במאגרי המידע של החברה ובציוד שלה כדי לפרסם את המשיבה ולאסוף לקוחות עבורה.

לאור זאת הגישו המבקש והחברה תביעה כנגד המשיבים בה ביקשו צו למתן חשבונות, צו עשה המחייב את המשיבים להעביר לחברה את פעילותה ולהשיב לחברה כל טובת הנאה אשר הפיקו מהפעלתה, ולחלופין צו שיחייב את המשיבים להעביר לחברה כל הכנסה אשר צמחה ותצמח להם מפעילותם.

המעשים אשר פורטו לעיל מהווים מקרה קיצוני וחמור של הפרת חובת האימון שחב המשיב לחברה, הן בגין היותו דירקטור והן בגין היותו בעל מניות.

המבקש כינס ישיבת דירקטוריון על מנת לאשר הגשת תובענה נגד המשיבים ולהסמיך את באי כוחו להגיש את התובענה. המשיב לא זומן לאותה ישיבה שכן הנושא היחיד שעמד על הפרק היה הגשת תביעה נגדו ונגד חברה בשליטתו. מטרת הגשת התביעה היא למנוע את גזל נכסיה של החברה.

2. תגובת המשיבים

תגובת המשיבים ניתנה בדרך של תצהיר המשיב 1 **מנחם שפירא** (להלן: "**שפירא**"). בתגובה נאמר כי כתוצאה מחקירה שביצע חוקר פרטי הסתבר למשיב כי המבקש **דרור שריון** (להלן: "**שריון**") החל לעבוד כמנהל מכירות בחברה המתחרה ישירות בחברה עצמה החל מספטמבר 2010.

מדובר בחברה בשם **אקזקיוטק מערכות תוכנה בע"מ** (להלן: **אקזקיוטק**) המייצרת תוכנה המתחרה ישירות בחברה.

אקזקיוטק מוכרת תוכנת סוכני שטח שזה עיסוקה היחיד של החברה. התביעה המתבקשת איננה לטובת החברה אותה נטש המבקש, שכן המבקש יודע שהחברה היא בדרך לחיסול והדבר הנכון הוא לפרקה.

בדרך של תביעה נגזרת מנסה המבקש להשאיר את החברה בחיים בהנשמה מלאכותית.

לחברה חובות שונים לבנק הפועלים, לבנק דיסקונט ולבנק דיסקונט למשכנתאות בסכום העולה על מיליון ₪.

כמו כן קיימים חובות למל"ל ולמס הכנסה.

נטען כי המבקש מסתיר מבית משפט כי הסכסוך החל בכך שהמשיב גילה שהמבקש לקח לכיסו כספים ונכסים של החברה בסכומים שונים המסתכמים בסך של 50,000 ש"ח.

המשיב פירט את ה"פ אשר הוגשה על ידי המבקש ובמסגרתה ניתן פסק הדין בעניין מינוי רואה החשבון.

נטען כי המבקש מסתיר מבית המשפט כי המשיב שילם את החובות השוטפים של החברה לחברת החשמל ולבזק, וכי המשיב הוא שנותן שירות ללקוחות החברה ללא תמורה.

עוד נטען כי לחברה אין זכות בתוכנה אשר פותחה על ידו טרם הקמת החברה ומעולם לא הועברו לחברה זכויות בתוכנה.

כל מה שמעניין את המבקש הוא שלא תהיה תחרות לחברת אקזקיוטק.

הדרך היחידה של המשיב להתפרנס היא מכירת התוכנה השייכת לו בלבד.

עוד נאמר, כי לא היה ברור אם החברה היתה רווחית ועניין זה נבדק על ידי רואה החשבון.

המשיב אף טען כי לא הסתיר את הקמת החברה החדשה. אם ייקבע בית משפט כי לחברה הישנה יש זכויות אשר נטלה החברה החדשה מסכים המשיב מראש לחשוף את הפעילות.

אין גם אמת בטענת המבקש כי המשיב רוקן את התכולה במשרדי החברה. קיים ציוד מושכר שהתשלומים השוטפים משולמים על ידי המשיב.

3. דיון והחלטה

חוק החברות קובע את האפשרות להגיש תביעה נגזרת, כאשר התביעה מוגשת על ידי בעל מניות או דירקטור בחברה מכח עילת התביעה של החברה עצמה. ייחודה של התביעה הנגזרת הוא בכך שהתובע מפעיל את זכות התביעה של החברה, למרות שהחברה עצמה ממאנת לעשות זאת.

ב.ת.א. (ת"א) 1777/08 און תבור נ' אקטיב פואינט בע"מ [פורסם בנבו] סקרה כב' השופטת ד"ר מיכל אגמון-גונן בהרחבה את הפסיקה הרלוונטית בדבר האפשרות להגשת תביעה נגזרת.

בעניין און תבור היפנה בית המשפט לע"א 3051/98 זרין נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ [פורסם בנבו]. שם הבהיר כב' הנשיא ברק כי נזק מעיסקה בה נכס של חברה נמכר במחיר הפסד נגרם בראש ובראשונה לחברה עצמה. ייתכן כי בעקבות העיסקה ניזוק שווי האחזקות שבידי בעל המניות מהציבור. אולם, נזק זה הוא משני ונגזר מנזקה של החברה. נקבע כי באופן רגיל הנזק יוטב באופן אחיד אם וכאשר תתבע החברה את נזקה והיא תזכה בפיצויים.

למסלול זה ישנם חריגים, כאשר נגרם לבעל מניות נזק עצמאי שאינו תלוי בנזק שספגה החברה. בהקשר זה היפנה בית המשפט לע"א 2967/95 מגן וקשת בע"מ נ' טמפו תעשיות בירה בע"מ [פורסם בנבו].

כב' השופטת שטרסברג - כהן קבעה שם כי לכלל בדבר הגשת תביעה נגזרת כאשר נגרם לחברה נזק "חריגים מכמה סוגים, וביניהם, נזק שנגרם כתוצאה מהפרת זכות חוזית של בעל מניות בתור שכזה או נזק שנגרם לבעל מניות או לקבוצת בעלי מניות השונה מהנזק שנגרם לבעלי מניות אחרים או נזק שנגרם עקב קיפוח המיעוט". (שם עמ' 326).

הוראות בדבר קיפוח בעל מניות מצויות כיום בסעיף 191 לחוק החברות.

במקרה שבפניי, נטען אומנם בבקשה לאישור התביעה הנגזרת כי המבקש והחברה השתינו את התובענה בראש ובראשונה על כך שהמעשים המיוחסים למשיב מהווים מקרה חמור של הפרת חובות אימון, שהמשיב חב בהן כלפי המבקש וכלפי החברה. אולם, הטענה העובדתית היא כי המשיבים גזלו את נכסי החברה והלקוחות ומנסים לנכס לעצמם את פעילותה העיסוקית, תוך כדי הפרת פסק הדין אשר ניתן במסגרת המרצת הפתיחה.

המבקש הבהיר כי בתקופת הביניים, עד שיקבע רואה החשבון את קביעותיו – יש לשמר את החברה עד להכרעה מי ירכוש את מלוא נכסיה.

מהותה של טענה זו היא טענה הנוגעת למעשה לשווי זכויות הצדדים בחברה. לאור זאת, נראה כי במקרה שבפניי הדרך הראויה להגשת התביעה היא בדרך של הגשת תביעה אישית ולא בקשה לאישור תביעה נגזרת.

בספרה של [חביב סגל דיני חברות](#) בעמ' 681-680 מונה המחברת חמישה תחומים מרכזיים בהם הכרתו של הדין בעילה אישית של בעלי המניות – מנחה לעניין הכרה בזכותם להגיש תביעה אישית גם כאשר הנזק נגרם לחברה עצמה.

התחום הראשון – נזק הנגרם מהפרת חובות אימון של הדירקטורים ונושאי המשרה כלפי בעלי המניות באופן אישי.

התחום השני – נזק שנגרם מקיפוח המיעוט כאשר עילה זו מהווה את צידו השני של המטבע של חובות האימון של בעלי השליטה.

התחום השלישי – נזק הנגרם מהפרת חובות האימון כלפי בעלי מניות המיעוט.

התחום הרביעי – נזק מהפרת חובות הדדיות של בעלי מניות בחברות הדומות במהותן לשותפות.

הדין מכיר בחובות הדדיות של בעלי מניות כאשר מדובר בחברות פרטיות הדומות לשותפות. במקרים מסוג זה יהיה בעל המניות הנפגע רשאי להגיש את התביעה האישית בגין הפרה למרות שייתכן שנגרם נזק גם לחברה עצמה.

נראה כי במקרה הנוכחי, כמו בעניין [און תבור](#), עונה המקרה על חלק ניכר ממבחנים אלה ובמיוחד על המבחן הרביעי אשר פורט לעיל, שכן מדובר במקרה בו גם אם ייתכן ונגרמה לחברה פגיעה - ראוי יותר לברר את הנושא במסגרת תביעה אישית.

המבקש הבהיר בבקשה כי בפסק הדין אשר ניתן נקבע כאמור כי לאחר שתיערך הערכה על ידי רואה החשבון, ירכוש צד אחד את זכויות האחר בחברה.

בסעיף 27 לבקשה נאמר על ידו "ברם, מה יהיה לרכוש אם המשיב מנכס לעצמו את כל נכסי החברה ומעבירים לידי המשיבה?"

כמו כן, כפי שנקבע על ידי כב' השופטת רונן [ת.א \(ת"א\) 2290/07 טומי סלע נ' ניסים ארבל](#), [פורסם בבנב], הרי מאחר שהמבקש והמשיב הם בעלי המניות היחידים בחברה משותפת, העניין בהגשת התביעה הנגזרת הוא עניינו של המבקש בלבד.

נראה כי גם המבקש היה ער לכך ולכן הגיש את התביעה המקורית, באוקטובר 2009, בגדרה של תביעה אישית וביקש "סעד למקרה של קיפוח".

כפי שכבר ציינתי לעיל, טען המבקש במסגרת המרצת הפתיחה כי הסעדים מתבקשים לאור מעשיו של המשיב אשר מטרתם לרוקן את החברה מכל תוכן ולהעביר את פעילותה העיסקית לידי.

בהמרצת הפתיחה התבקש בית המשפט לחייב את המשיב להגיע למשרדי החברה ולטפל אך ורק דרכה בלקוחות החברה, ולהימנע מלתת שירות זה לכל לקוח שלא באמצעות החברה.

עוד התבקש בית המשפט, בין היתר, לחייב את המשיב להעביר לידי המבקש דוח מאומת על ידי רואה חשבון לעניין כל ההכנסות אשר קיבל מלקוחות במסגרת עסק אותו מנהל במקביל לעיסקה של החברה.

על טיעונים אלה חזר המבקש גם במסגרת התביעה שבפניי :

בבקשה לאישור התביעה כתביעה נגזרת הבהיר המבקש כי הצדדים פנו לרואה חשבון בר לב והם ממתנינים לחוות דעתו.

בסעיף 19 לפסק הדין נאמר כי עד למתן חוות הדעת יש לנהל את החברה ולשמר אותה עד לביצוע התמחרות בין הצדדים.

אומנם, נטען בבקשה שבפניי כי המשיב הקים את המשיבה ששמה זהה לחלוטין וממשיך לרוקן את החברה מנכסיה.

באשר לשמה של החברה הוצגה בפני בית משפט, במסגרת דיון בבקשת ביזיון אשר התקיים ביום 2.2.11, תעודה המעידה על שינוי שם ומספר טלפון חדש של החברה המופעלת על ידי המשיב.

לאור זאת, נותרה גם במקרה שבפניי הטענה בדבר תחרות וגזילת הלקוחות, שהיא אותה טענה שהיוותה את עילת התביעה בהמרצת הפתיחה אשר במסגרת מונה רואה חשבון בר לב לבדיקת הנושאים אשר פורטו לעיל.

מכאן עולה באופן חד משמעי כי עילת התביעה – הן זו שפורטה בתביעה הראשונה והן זו שפורטה בתביעה שבפניי – מתייחסת למעשה ליחסים האישיים בין המבקש למשיב כבעלי מניות.

חוות דעת הוגשה לבית משפט מספר חודשים לאחר שהתקיים הדיון בבקשה והוגשו סיכומים, כאשר בין הצדדים התנהל מו"מ לפשרה.

משהוגשה חוות הדעת ניתן לבצע את ההתמחרות בין הצדדים, ובוודאי שאין צורך באישור להגשת תביעה נגזרת, כאשר ההליך כולו מיועד למעשה לקידום אינטרסים אישיים של בעל המניות ולא אינטרסים של החברה.

(ראה צ. כהן בעלי מניות בחברה (מהדורה שנייה) כרך ג' עמ' 513).

בחוות הדעת התייחס רואה חשבון לטענות השונות של הצדדים באשר לחובם כלפי החברה ולשווי נכסי החברה.

לכן אין גם צורך לחזור ולהתייחס לחקירות אשר ערכו הצדדים במסגרת הדיון בפניי, לפני שניתנה חוות דעת, באשר לכרטיסיות השונות של המבקש והמשיב, המשיכות שנעשו על ידם וחיובים שלהם כלפי החברה.

די היה למעשה באמור לעיל באשר למהות התביעה כדי לדחות את הבקשה.

אולם, גם אם היינו בוחנים את הבקשה לאישור התביעה הנגזרת באופן עצמאי, אינני סבורה כי המבקש עמד במבחן תום הלב.

בע"א 9014/03 גרינפלד נ' ליסר [פורסם בנבו] הבהיר כב' הנשיא ברק כי מסלול התביעה הנגזרת, אשר קבוע כיום בפרק השלישי לחוק החברות, מגלם בתוכו איזון בין שיקולים סותרים: "זהו איזון בין האינטרס החברתי בהתראת מזיקים פוטנציאליים לחברה מחד גיסא, ובין שיקולי המדיניות העומדים ביסוד שלילת אפשרותו של בעל מניות להיפרע בגין נזק שנגרם לחברה... מאידך גיסא. חוק החברות קובע את המסלול בו יש לילך על מנת לאפשר לחברה לתבוע בתביעה נגזרת את שעוולו כלפיה... כחלק מאיזון זה, מקנה החוק שיקול דעת לבית משפט באישור תביעה נגזרת. שיקול דעת זה מותנה בתום ליבו של התובע תביעה נגזרת (סעיף 198 (א) לחוק).".

צ. כהן בספרה לעיל מצביעה על כך שהסעיף בחוק החברות מנוסח בדרך נגטיבית "התובע אינו פועל בחוסר תום לב". מכאן עולה כי מי שטוען להעדרו של תום לב מצד התובע צריך להביא בפני בית משפט ראיות, לפחות לכאורה, הפוגמות בתום ליבו של התובע ואז על התובע יהיה להוכיח לבית המשפט כי הוא איננו פועל בחוסר תום לב. בין השיקולים הרלוונטים בקביעת תום לב של מבקש נמנית התנהגות של התובע בדומה להתנהגות עליה הוא מלין בתביעתו (צ. כהן שם בעמ' 519).

בהקשר זה היפנתה צ. כהן לפסק הדין אשר ניתן על ידי כב' השופטת רונן בעניין סלע נ' ארבל. שם הגיש התובע בקשה לאישור תביעה נגזרת נגד בעל המניות האחר בחברה שעיסוקה הפעלת אולם באולינג, בגין פתיחת אולם באולינג במסגרת חברה אשר בבעלותו בלבד.

כב' השופטת רונן קבעה באותו עניין כי לא קיימת עילת תביעה של החברה המשותפת כנגד המשיב. כמו כן, נקבע כי מעבר לכל מה שנקבע על ידה לעיל הרי שניתן לדחות את הבקשה גם משום שבית משפט לא נוכח שהמבקש לא נהג בחוסר תום לב. נקבע "כאמור, המבקש עצמו ניסה להתקשר בהסכם לשכירת אותו אולם באולינג שבסופו של דבר שכר המשיב... המבקש התכוון לשכור את האולם באופן עצמאי, ולא עבור החברה המשותפת. מובן כי עניין זה הוא בעוכריו כאשר הוא מעלה טענות בהקשר זה כנגד המשיב".

קביעה זו רלוונטית ונכונה גם במקרה שבפניי.

המבקש טען כאמור כי המשיב הקים את המשיבה 4 ימים לאחר מתן פסק הדין, וכי פרסם לכל לקוחות החברה הזמנה בדבר כנס לקוחות עבור המשיבה. כך עולה אכן מדבריו של שפירא בדיון אשר התקיים ביום 15.6.11 בבקשה לביטול עיקולים בת.א 12084-03-11 [פורסם בנבו] אשר הוגש כראייה נוספת בתיק. בדיון אשר התקיים בפניי אישר שפירא כי חלק מלקוחות החברה אשר חוזי השירות שלהם אמורים היו להתחדש בשנת 2011 עברו למשיבה שבבעלותו. הסתבר גם מדברי שפירא בפרוטוקול מיום 15.6.11, כי המשיך לתת ללקוחות החברה שירות בתשלום, בניגוד לטענתו בתצהיר בדיון שבפניי.

אולם, מסתבר כי המבקש עצמו מתחרה בחברה כאשר הוא עובד כשכיר במשרה מלאה בחברת אקזקיוטק, לגביה ציין רו"ח בר לב כי היא מתחרה בחברה המשותפת. כב' ס"נ השופט זפט עמד על נושא זה במסגרת החלטתו בבקשה למתן צו מניעה זמני, כאשר נאמר על ידו "הן המבקש והן המשיב מתחרים בעסקי החברה במסגרות נפרדות בהן כל אחד מהם פועל...".

יש לציין כי מפרטי השיחה המוקלטת, אשר צירף שפירא בתשובה לבקשה לצו מניעה זמני, עולה באופן חד משמעי כי המבקש החל לעבוד כמנהל מכירות בחברה המתחרה עוד בחודש ספטמבר 2010, אותו חודש בו הוגשה על ידו המרצת הפתיחה כנגד המשיב בטענה של ריקון החברה והימנעות המשיב לטפל בלקוחות שונים של החברה.

יש לזכור כי המבקש טען שבחודשיים האחרונים לפני הגשת המרצת הפתיחה חדל המשיב מלהגיע לחברה ולתת לה שירות כלשהי, תוך פנייה ללקוחות החברה באופן פרטי.

המבקש טען אומנם בחקירתו מיום 23.12.10 כי החל לעבוד בחברה המתחרה בנובמבר ולא בספטמבר 2010. אולם, מיד לאחר מכן העיד כי עבד שם באופן זמני, כי הכל היה בעל פה וכי אין לו הסכם (עמ' 1-2 לפרוטוקול).

בעדותו בפניי אף הבהיר המבקש כי מדובר בחברה שאמורה היתה להיכנס כשותפה לחברה ולקנות את החלק שלו או של המשיב (עמ' 12 לפרוטוקול מיום 17.5.11).

אין ספק כי תחילת הקשר בין המבקש לבין החברה המתחרה החל כבר בעת אותה עבודה זמנית, גם אם היתה אכן זמנית ולא מוסכמת בכתב.

יתרה מזאת, המבקש אישר כי לחברת אקזקיוטק היו כשמונה לקוחות עד שהגיע אליה, ונוספו לה 3-4 לקוחות.

מכאן עולה כי המבקש הוא זה שהגדיל באופן משמעותי, בזמן קצר ביותר מאז שהגיע את מצבת הלקוחות של החברה המתחרה.

כמו כן, מקובלת עלי עמדת המשיבים בסיכומים, כי מדובר למעשה בסכסוך שחל עוד בשנת 2005. אולם, המבקש לא העלה טענות כלשהם כלפי המשיב עד שהוא עצמו החל להתחרות בחברה במסגרת עבודתו בחברה המתחרה.

בחקירתו של המבקש בפני כב' ס"נ השופט זפט ביום 23.12.10 אישר המבקש כי כבר בשנת 2005 היו ויכוחים בינו לבין המשיב בעניין פיתוח המוצר, כי המשיב התחרה בחברה וכי המריבות היו **"על הדברים האלה"**.

לכל האמור לעיל יש גם להוסיף את העובדה כי בסופו של דבר נקבע בחוות הדעת של רו"ח בר לב, כי בעלי המניות מימנו הוצאות פרטיות מכספי החברה, כאשר הם מכניסים הוצאות פרטיות אלה לספרי החברה וכי הנהלת החשבונות של החברה נוהלה בצורה לא תקינה.

בחוות הדעת נאמר כי באשר להוצאות הפרטיות – נטען על ידי המבקש בפני רואה חשבון בר לב כי בין הצדדים היה הסכם לא כתוב, לפיו כל אחד רשאי לממן מכספי החברה הוצאות פרטיות בסך של 4,000 ₪ לחודש מעל סכום המשכורות ולהכניסם לספרי החברה.

עוד נאמר על ידי רואה חשבון בר לב כי למרות ששפירא דחה את קיומו של ההסכם, הרי שאותרו בספרים גם הוצאות פרטיות שלו.

גם בעדותו בפני חזר המבקש על הטענה בדבר הסכם מעין זה. המומחה לא קיבל את הסבריו של המבקש וזקף לחובת בעלי המניות את סכומי ההוצאות הפרטיות שאיתר. המומחה ציין כי קיומו של הסכם מסוג זה נוגד לכאורה את תקנת הציבור שכן עיקר מטרתו הוא דיווחים שלא כדין לרשויות המס, וכי לא מצא אינדיקציה בהנהלת החשבונות שנמשכו סכומים קבועים מידי חודש להוצאות פרטיות על ידי כל אחד מהצדדים.

בסופו של דבר חישב המומחה את יתרות החוב של בעלי המניות כלפי החברה. יתרת החוב המתוקנת של המבקש היא בסכום של כ- 544,000 ₪ ואילו יתרת החוב המתוקנת של המשיב היא בסכום של כ- 207,000 ₪. מכאן עולה כי חלקו של המבקש במשיכות לא תקינות אשר נערכו במסגרת החברה, אינו נופל ואף עולה באופן משמעותי על חלקו של המשיב.

לאור האמור לעיל, אין מקום לקביעה על פיה הוגשה הבקשה לאישור הגשת תביעה נגזרת בשמה של החברה בתום לב ודין הבקשה להדחות. על הסכסוך כולו להתברר בין הצדדים בדרך אשר התוו ביניהם במסגרת פסק הדין ועל יסוד חוות דעתו של רואה חשבון בר לב.

בנסיבות העניין ולאור העובדות אשר פורטו על ידי לעיל, לא מצאתי לנכון ליתן צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ב בשבט תשע"ב, 15 פברואר 2012, בהעדר הצדדים.

דניה קרת מאיר 54678313-/-

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)